

Hồi Thứ Mười Hai

GẶP NHAU TRÊN ĐƯỜNG HẸM

Tiểu Hồng cười khẩy nói tiếp:

– Cô nương tốt nhin thực, cái gì cũng nghĩ chu đáo hộ người. Nhưng theo sự nhận xét của Hồng nhi, thì thế nào cũng có một vấn đề tây trời xảy ra và không biết đối phó như thế nào là khác.

Là người rất thông minh, Sở Sở nghe thấy Tiểu Hồng nói xong, nàng nghĩ mãi cũng không sao nghĩ ra được vấn đề gì mà lại tây trời như thế?

Chữ “Tình” đáng khiếp sợ thật! Sở Sở bị chữ tình ám ảnh, nên nghĩ mãi cũng không sao nghĩ ra được, đành phải hỏi Tiểu Hồng rằng:

– Vấn đề tây trời mà Hồng nhi vừa nói là vấn đề gì thế?

Tiểu Hồng đã không trả lời thì chớ, lại còn ứa nước mắt ra và sụt sùi khóc. Sở Sở càng thắc mắc không hiểu thêm, cau mày lại hỏi tiếp:

– Cô nương có trách mắng gì con đâu mà con lại khóc như thế?

Tiểu Hồng nức nở đáp:

Cô nương là người thông minh tuyệt thế, trí tuệ rộng như bể cả, nay vì một Nghiêm Mộ Quang mà khiến cô nương phải u mê như vậy, thử hỏi Hồng nhi không đau lòng sao được? Mấy lời nói này tuy ngây thơ, nhưng cũng đủ tỏ rõ Tiểu Hồng thương chủ như thế nào?

Sở Sở nghe Tiểu Hồng nói xong, giở khóc giở cười, nàng ngẩn người ra giây lát, rồi mới mỉm cười hỏi:

– Hồng nhi, có phải con nhận thấy bây giờ cô nương đã trở nên hồ đồ và u mê rồi phải không?

Nhận thấy vừa rồi mình quá xúc động nên mới có thái độ thất lễ như thế. Tiểu Hồng ngượng vô cùng, vội đứng nghiêm, cung kính khẽ đáp:

– Hồng nhi đã thất lễ, tội đáng vạn tử, xin cô nương cứ nghiêm trị cho.

Sở Sở thở dài một tiếng rất náo nùng rồi nói tiếp:

– Hồng nhi, cô nương không trách con đâu, vì thường ngày con vẫn quen cái tính hay nhanh nhẩu, những lời nói của con là thực hết. Quả thực bây giờ cô nương đã trở nên u mê hồ đồ, nên hồi nãy nghĩ mãi không ra được Hồng nhi định nói gì. Chẳng hay đó là vấn đề gì. Hồng nhi cứ việc nói trắng ra cho cô nương nghe đi?

Nước mắt dàn dụa, Tiểu Hồng ngập ngừng đáp:

– Cô nương, họ đã trở thành vợ chồng ân ái với nhau rồi, nếu trong bụng Tố

Mai mà có cốt nhục của Mộ Quang, thì cô nương sẽ xử trí ra sao?

Mấy lời nói đó làm cho Sở Sở ngơ ngác hồi lâu rồi mới lắc đầu đáp:

– Vấn đề, này quả thực là một vấn đề tày trời. Nếu chuyện đó xảy ra thực, thì cô nương cũng không biết nên làm như thế nào cho phải?

Tiểu Hồng thở dài một tiếng, nói tiếp:

– Cổ nhân vẫn thường nói: “Việc gì không liên can đến mình thì thôi, hễ liên quan tới thì tâm thần của mình thể nào cũng bị hỗn loạn. Cô nương nên trấn tĩnh tâm thần ngay thì mới có thể đối phó với các đại sự”...

Sở Sở gượng cười nói tiếp:

– Lúc này cô nương không thể nào ổn định tâm thần được..

Nói tới đó, nàng bỗng nhìn thẳng vào mặt Tiểu Hồng mà nói tiếp:

– Hồng nhi, nhất thời cô nương không sao ổn định tâm thần được, nhưng con thì rất sáng suốt. Vậy con thử nghĩ hộ cô nương xem nên đối phó như thế nào?

Tiểu Hồng rất cao hứng, tươi cười hỏi:

– Có thực cô nương chịu nghe lời của Tiểu Hồng không?

Sở Sở vừa cười vừa đáp:

– Quý hồ lời nói của con có lý là cô nương sẽ nghe theo ngay.

Tiểu Hồng vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Cô nương, từ khi cô nương dùng ngoại hiệu Xà Khiết Mỹ Nhân oai trấn giang hồ, bất cứ đối với việc gì hay đấu với ai, chẳng hay cô nương đã bị thua hay lép vế ai chưa?

Sở Sở nhanh nhẩu đáp:

– Chưa!

– Nếu chưa, thì phen này cô nương phải làm thế nào cướp lại cho được Nghiêm Mộ Quang ở trong tay Tố Mai mới thôi.

Nói tới đó, Tiểu Hồng đưa mắt liếc nhìn, thấy Sở Sở không nói gì, nàng ta mới dám nói tiếp:

– Vụ này cần phải xem Mộ Quang có còn tình nghĩa với cô nương nữa hay không? Nếu chàng còn có tình với cô nương, thì dù sao chúng ta cũng phải cướp lại cho kỳ được chàng ta mới thôi. Bằng không cô nương sẽ dứt khoát với chàng ta ngay. Từ nay trở đi trọng đầu óc cô nương không còn ba chữ Nghiêm Mộ Quang ấy nữa và cũng không vì chàng mà phiền não nữa.

– Hồng nhi tuy lời khuyên của con hữu lý nhưng tình ái không thể dùng lý trí giải quyết được, ta sẽ tùy cơ mà ứng biến chứ không thể nào định liệu trước điều gì được cả...

o O o

Núi Tung Sơn cao chót vót, cây cỏ xanh rì, chim kêu vượn hót thật là một phong cảnh hữu tình, nên thơ và tuyệt đẹp. Dưới tảng đá bên gốc hể có hai người đang trò chuyện.

Một người là một thiếu nữ mặc áo xanh, nhan sắc thù mị dễ thương, hai mắt lấp lánh hiện rõ vẻ khôn lanh trên gương mặt.

Người thiếu nữ đó là Tiểu Thanh.

Một người là một vị đầu đà tóc xõa ngang vai, danh trấn giang hồ với biệt hiệu Độc Tỷ Đầu Đà.

Cả hai người thản nhiên chuyện trò. Chỉ thấy Tiểu Thanh mỉm cười nói:

– Tiểu bối ngẫu nhiên lên Tung Sơn này du ngoạn may mắn được gặp gỡ phật giá của lão thiền sư đấy thôi, chứ sự thật tiểu bối không phải do gia chủ sai khiến lên đây quấy nhiễu lão thiền sư đâu.

Độc Tỷ Đầu Đà lại kêu “Ồ” một tiếng, định lên tiếng hỏi tiếp. Nhưng Tiểu Thanh là người rất thông minh, đã đoán ra được tâm ý của ông ta, nên nàng đã mỉm cười nói tiếp:

– Xưa nay gia chủ nhân rất kính ngưỡng các vị tôn sư tiền bối của các danh môn chính phái, và dặn bảo Tiểu Thanh với Tiểu Hồng hễ ngẫu nhiên gặp gỡ các vị ở trên giang hồ, thì thể nào cũng phải thay mặt mà hỏi thăm hộ.

Độc Tỷ Đầu Đà niệm một câu A Di Đà Phật, mỉm cười đỡ lời:

– Lệnh Hồ cô nương đa lễ quá.

Tiểu Thanh nhanh nhẩu nói tiếp:

– Hành động trên giang hồ phái lấy lễ nghĩa làm đầu kính lão tôn hiền, đó là phận sự của hậu sinh tiểu bối chúng tôi.

Độc Tỷ Đầu Đà vừa cười vừa hỏi tiếp:

– Có phải Nhiếp cô nương với lệnh chủ nhân Lệnh Hồ cô nương đã chia tay nhau một thời gian khá lâu rồi đấy không?

Tiểu Thanh thấy ông ta hỏi như vậy, hơi ngạc nhiên và hỏi lại:

– Sao lão thiền sư lại biết Tiểu Thanh với gia chủ nhân đã cách biệt nhau khá lâu như vậy?

Độc Tỷ Đầu Đà vừa cười vừa đáp:

– Vì nếu mới chia tay nhau thì không khi nào Nhiếp cô nương lại có rảnh mà lên trên đây thưởng thức phong cảnh như vậy.

Tiểu Thanh càng thất kinh và hỏi tiếp:

– Nghe lão thiên sư nói, chẳng lẽ gia chủ nhân đang có việc gì cấp bách chẳng?

Độc Tỷ Đầu Đà lắc đầu:

– Không phải là việc cấp bách, mà là gần đây Lệnh Hồ cô nương đã làm một việc lớn chấn động cả giang hồ.

Từ khi từ biệt Lệnh Hồ Sở Sở đến giờ, Tiểu Thanh chưa hề nghe tin chủ nhân mình bao giờ, cho nên nàng thấy lão hòa thượng nói như thế, nàng đã vội hỏi:

– Thưa lão thiên sư...

Thấy Tiểu Thanh lộ vẻ lo âu như vậy, lão hòa thượng, phải khen ngợi thầm nàng là người rất trung thành với chủ nhân, nên ông ta vội lắc đầu, đỡ lời:

– Nhiếp cô nương khỏi cần lo âu như thế. Lệnh Hồ cô nương tạo xong đại sự đó, chỉ có Tạ Tiểu Hồng bị thương một chút thôi.

Tiểu Thanh nghe thấy tin Tiểu Hồng bị thương, càng tỏ vẻ lo âu thêm, vội thỉnh giáo lão thiên sư tiếp. Độc Tỷ Đầu Đà mới nói rõ câu chuyện ấy cho nàng hay rằng:

– Không hiểu vì việc gì, Lệnh Hồ cô nương đã đem theo Tạ Tiểu Hồng cô nương xông lên núi Hoa Sơn đại náo phá Tây Nhạc. Nghe nói Lục Tiên Viên Mễ Nguyễn Thông bị chết ngay tại chỗ. Tam Nhữn Linh Quang Sa Cửu Công bị chặt gãy một cánh tay, Phả Túc Thiên Quân Hình Bách Phi thì bị nội thương, ngay cả Ải Diêm La Yển Diển cũng bị Lệnh Hồ cô nương điểm trúng một chỉ, Tam Thánh Cung ở Hoa Sơn đã bị hai cô nương phá tới già nửa.

Tiểu Thanh lẳng lặng nghe xong mới biết rõ chủ nhân của mình đã đích thân lên Hoa Sơn để điều tra tung tích của Mộ Quang. Đôi bên nói với nhau được vài lời xung đột với nhau, nên nàng lại hỏi Độc Tỷ Đầu Đà tiếp:

– Thưa lão thiên sư, xưa nay phái Tây Nhạc vẫn hay tác oai tác quái, hoành hành bá đạo...

– Nhiếp cô nương khỏi cần phải giải thích cho Lệnh chủ nhân, bản tăng biết rõ hành vi của bọn Yển Diển. Chúng phải bị một bài học như thế, may ra từ nay trở đi mới bớt tác oai, tác quái như trước nữa.

– Thưa lão thiên sư, chẳng hay tiểu muội của tiểu bối là Tạ Tiểu Hồng bị thương có nặng không?

– Bản tăng nghe một người bạn già kể cho hay chuyện đó, nên không được tường tận cho lắm. Nghe nói Tạ cô nương bị Yển Diển đánh trúng một thế chưởng bằng Âm Phong chưởng lực.

Kêu “Ồi chà” một tiếng, Tiểu Thanh thất kinh đỡ lời:

– Tiểu bối nghe nói Âm Phong chưởng lực của Yển Diển độc ác tuyệt luân,

như vậy chỉ e Tạ Tiểu Hồng...

Không đợi chờ Tiểu Thanh nói, Độc Tý Đầu Đà lắc đầu nói tiếp:

– Nhiếp cô nương cứ yên tâm, Âm Phong chưởng lực của Yến Diễm tuy ác độc tuyệt luân thực, nhưng Lệnh Hồ cô nương đã có thủ đoạn hồi thiên...

Tiểu Thanh càng ngạc nhiên thêm, vội hỏi tiếp:

– Lão thiên sư nói như thế là có ý nghĩa gì?

Vì sau trận đại chiến ở Hoa Sơn, có người đã được trông thấy Tạ cô nương vẫn mạnh giỏi như thường, và cô ta bị Âm Phong chưởng lực đánh trúng mà đã được Lệnh Hồ cô nương cứu giúp cho lành mạnh rồi là gì?

Lúc ấy Tiểu Thanh mới vỡ lẽ, mặt lộ vẻ an ủi. Đồng thời nàng bỗng thấy lão thiên sư nhìn mình, mồm mấp má như muốn nói gì, nên nàng vội cung kính hỏi:

– Có phải lão thiên sư có việc gì muốn chỉ giáo cho tiểu bối đây không?

Độc Tý Đầu Đà gật đầu đáp:

– Quả thực bản tăng có mấy câu này muốn nói, nhưng xin cô nương đừng có khiến trách mới được.

– Xin lão thiên sư cứ việc chỉ giáo, lúc nào Tiểu Thanh cũng cung kính nghe theo.

– Bản tăng hơi biết thuật Phong Giám. Vừa rồi bản tăng thấy trên mặt của cô nương bỗng có đường chỉ hắc ám xuất hiện. Đó là triệu chứng mấy ngày gần đây cô nương thế nào cũng bị tai ách.

Thoạt tiên Tiểu Thanh hơi kinh ngạc, nhưng lại thản nhiên đỡ lời:

– Cám ơn lão thiên sư đã chỉ thị cho như vậy, nhưng họa phúc không có cửa, tự người ta dẫn thân vào, trông nhân được quả, không sai tí nào. Từ Tiểu Thanh theo gia chủ du hiệp giang hồ tới giờ thiết tưởng chưa làm một việc gì trái với thiên ý lương tâm, và cũng chưa làm việc gì đã vượt qua thân phận địa vị...

– Cô nương nói rất phải. Nhưng trên giang hồ này đâu đâu cũng có ma quỷ, tiểu nhân, sự hiểm ác rất khó đề phòng. Nếu cô nương có rảnh thì hãy theo bản tăng lên Thái Thất Thiên Bình ở tạm ba ngày. Như vậy may ra tránh khỏi tai họa ấy.

– Vẫn biết quân tử tránh hung xu cát, nhưng những nhân vật giang hồ như tiểu bối chẳng hạn, đã muốn phò trì chính nghĩa, diệt ác trừ tà, thì dù biết nơi đó là đầm rồng hang hổ, hay núi đao rừng kiếm, cũng không quản ngại. Như vậy còn e sợ chi hai chữ “Nguy hiểm” như thế?

– Nhiếp cô nương quả thực là người hiệp nghĩa, khiến bản tăng khâm phục và kính ngưỡng vô cùng. Cứ theo tính nết và ngôn hạnh của cô nương, thì thế nào cũng gặp hung hóa cát, dù có bị tai nạn cũng không sao hết.

– Tiểu Thanh không dám nhận lời quá khen của lão thiền sư như thế, lúc đầu tiểu bối có ý ngao du Trung Nhạc, tất nhiên là phải theo hầu lão thiền sư đi chiêm ngưỡng danh thắng của Thái Thất Thiên Bình, nhưng bây giờ đã được tin gia chủ nhân có việc ở giang hồ, thì tiểu bối không dám lưu luyến ở đây nữa mà phải đi tìm kiếm gia chủ nhân ngay, để nghe lệnh sai khiến, chứ cát hung họa phúc của bản thân tiểu bối thì không bao giờ nghĩ tới. Mong lão thiền sư lượng thứ cho, đừng có trách cứ tiểu bối là kẻ bướng bỉnh, không chịu nghe theo pháp dụ.

– Chỉ một lòng trung thành với chủ của Nhiếp cô nương cũng đủ gây phúc đức cho cô nương sau này. Bây giờ bần tăng mới nhận thấy cách chỉ bảo cô nương xu cát ty hung như thế là rất hạ sách.

Tiểu Thanh nghe lão thiền sư nói như vậy, nàng liền khiêm tốn ngỏ lời cảm ơn, rồi xin cáo biệt đi ngay.

Thấy thế, Độc Tý Đầu Đà vội nói tiếp:

– Cô nương đã cương quyết đi như vậy, bần tăng cũng không tiện giữ cô nương ở lại. Khi nào gặp lệnh chủ nhân Lệnh Hồ cô nương làm ơn hỏi thăm hộ bần tăng.

Tiểu Thanh hỏi tiếp:

– Chẳng hay lão thiền sư có chỉ thị gì cho gia chủ nhân không?

Độc Tý Đầu Đà lắc đầu:

– Lệnh Hồ cô nương là một vi thiên tài, tiếng tăm lừng lẫy khắp hoàn vũ, bần tăng đâu dám chỉ thị như cô nương vừa nói, mà chỉ nhờ cô nương chuyển hộ mấy lời thôi.

Tiểu Thanh lại hỏi:

– Chẳng hay lão thiền sư có lời vàng ngọc gì thế.

Độc Tý Đầu Đà mỉm cười đáp:

– Mấy lời nói này không phải là thiên cơ, và cũng không phải là Phật kệ, chỉ là mấy câu rất thường tục thôi. Đó là: “Khi nào buông tay được nên buông tay, có thể tha thứ người, nên tha thứ, thể theo lòng trời mà làm, bao giờ cũng được phúc”.

– Có phải lão thiền sư muốn gia chủ nhân hết sức bớt sát nghiệp và gắng tích phúc đức phải không?

– Nhiếp cô nương thông minh thật, bất cứ việc gì chỉ khẽ nói một chút là hiểu liền.

Tiểu Thanh vội cảm ơn lão thiền sư, chấp tay vái chào rồi đi xuống núi luôn. Vì nhớ chủ nhân, dù thấy cảnh đẹp, Tiểu Thanh cũng không có tâm trí gì thưởng thức, mà chỉ gở hết tốc lực khinh công ra đi để mong chóng được gặp chủ nhân thôi.

Vừa qua được ngọn núi, Tiểu Thanh bỗng tức cười, ngừng chân lại và tự nhủ thâm rằng:

“Tức cười thực, sao bỗng dừng ta lại hồ đồ như thế này? Ta có biết cô nương với Tiểu Hồng ở đâu, như vậy ta đi vội vã như thế này làm chi?”...

Nàng vừa nghĩ tới đó thì đã nghe thấy trong khu rừng nhỏ ở phía trước bên trái chừng năm sáu trượng, đã có tiếng ca rất ai oán vọng ra. Nàng lắng tai nghe, thấy tiếng ca đó như sau:

*“Độc hành độc tọa,
Độc xướng, độc thủ hoàn độc ngộ
Trữ lập thương thân
Vô hại khinh hàn trừ mô nhân
Thử tình man kiến
Lệ tẩy tàn trang vô nhất bán
Sâu bệnh tương ngưng
Khích tận hàn đặng mộng bất thành”*

Tạm dịch:

*“Một mình, mình đứng mình ngồi
Mình ca, mình uống, rồi thôi mình nằm
Đứng trơ nghĩ chuyện đau lòng
Một cơn gió thoảng lạnh lưng thịt da
Tình khó thấy thế lại mà.
Lệ lau son phấn mặt hoa nửa vời
Sâu kia dài mãi khôn nguôi
Canh tàn, bác lụn, mộng ôi chữa thành”*

Tiểu Thanh là người có học, nghe bài ca đó đã biết ngay người đang hát đó thế nào cũng đang đau lòng vì bệnh tương tư. Nhất thời hiếu sự, nàng liền đi theo vào trong để coi xem người đàn bà ấy là nhân vật như thế nào? Mới đi tới chỗ cách khu rừng chừng hơn trượng thì nàng đã thấy một cái bóng đỏ nhanh như điện chớp ở trong rừng phi ra.

Thấy khinh công tuyệt thế của đối phương, Tiểu Thanh biết ngay người này không phải là hảo thủ thường, liền ngạc nhiên ngừng bước.

Khi người áo đỏ ấy xuất hiện rồi. Tiểu Thanh mới nhận ra chính là Cưu Bàn Công chúa Hách Liên Anh người trong nhóm Thế Ngoại Bát Hung.

Tiểu Thanh thấy Hách Liên Anh xuất hiện ở nơi đây, nàng rất ngạc nhiên, nhưng trái lại Liên Anh thấy Tiểu Thanh lại hơn hờ mừng rỡ.

Tiểu Thanh thấy thế liền nghĩ bụng: “Sao hồng phấn ma đầu này trông thấy ta lại có vẻ hơn hờ mừng rỡ như thế”?

Liên Anh cười khanh khách, hỏi Tiểu Thanh rằng:

– Có lẽ Nhiếp cô nương không ngờ chúng ta lại gặp gỡ nhau ở Trung Nhạc này phải không?

Tiểu Thanh lạnh lùng đáp:

– Quả đất tròn, sống ở trên đời này thế nào mà chả gặp gỡ nhau? Chả lẽ Hách Liên Anh công chúa lại có việc gì muốn chỉ giáo chăng?

Liên Anh vừa cười vừa đáp:

– Bỏn công chúa không có thù hằn gì với Nhiếp cô nương cả, nhưng có một người đang đi khắp mọi nơi tìm kiếm cô nương đấy.

Tiểu Thanh ngạc nhiên hỏi tiếp:

– Người đó là ai vậy Hách Liên công chúa?

Liên Anh quay đầu lại, gọi vọng vào rừng:

– Bát muội mau ra đây. Thật là “Có ý trồng hoa, hoa chẳng nở, không mong cắm liễu, liễu thành rừng” Chúng ta tìm kiếm mãi, đến ngày hôm nay mới gặp người mà Bát muội muốn tìm kiếm.

Tiểu Thanh nghe nghe nói rất ngạc nhiên, nghĩ tiếp: “Người mà Liên Anh gọi là Bát muội ấy là ai thế? Chả lẽ là U Minh Quỷ Nữ Âm Tố Mai chăng?”

Nàng chưa nghĩ xong Âm Tố Mai trông gầy gò hơn khi gặp ở cạnh hồ Ha Lập hồi nọ nhiều. Lần trước nàng gặp Tố Mai thì đối phương dùng khăn đen che mặt, nên chưa được trông thấy rõ bộ mặt thật nhưng lần này thì Tố Mai không che đậy bằng cái khăn như trước, nên nàng vừa trông thấy Tố Mai ở trong rừng bước ra, rất kinh hãi liền.

Tiểu Thanh lại nghĩ tiếp:

“U Minh Quỷ Nữ này không những võ công siêu phàm nhập thánh mà bộ mặt cũng đẹp như tiên nữ nữa: Quả thực nàng ta với chủ nhân của ta là Gia Cát Lượng với Chu Du năm xưa không ngoa”.

Tố Mai đưa mắt nhìn Tiểu Thanh hai cái rồi thủng thẳng nói với Liên Anh rằng:

– Hách Liên lục tử, hình như y thị có một mình thì phải?

Liên Anh cười khẩy đáp:

– Bát muội cứ yên tâm, xưa nay Xà Khiết Mỹ Nhân bao giờ cũng đi cùng với hai nữ tỳ Thanh và Hồng. Nay hiền muội đã tìm thấy Tiểu Thanh thì thế nào cũng kiếm ra được Lệnh Hồ Sở Sở ngay.

Tiểu Thanh ngạc nhiên hỏi:

– Hai vị tìm chủ nhân tôi làm chi?

Tố Mai lạnh lùng đáp:

– Muốn đấu một trận sinh tử với chủ nhân của người.

Tiểu Thanh kêu “Ừ” một tiếng, hỏi tiếp:

– Âm cô nương đã đính ước với gia chủ nhân ở trên Nga Mi Kim Đỉnh vào Tết Đoan Ngọ rồi. Sao bây giờ cô nương lại nóng lòng muốn đấu với gia chủ như thế?

Liên Anh cười khẩy mấy tiếng xen lời nói:

– Âm bát muội của ta ghét hận chủ nhân của người vô cùng, không thể đợi chờ tới Tết Đoan Ngọ nữa, nên chúng ta đi khắp mọi nơi tìm kiếm hễ gặp đâu là đấu ngay, chứ không thể nào đợi chờ...

Tiểu Thanh thắc mắc nhìn Tố Mai, cau mày lại hỏi tiếp:

– Lần trước được gặp cô nương ở bờ hồ Ha Lập, Tiểu Thanh thấy khí độ và phóng hoa của cô nương đều hơn người thường rất nhiều. Cô nương không thèm nhân lúc gia chủ nhân đang đau nặng, chiếm thế thắng mà đòi quyết chiến ngay. Trái lại cô nương rất quang minh chính đại, đính ước với gia chủ nhân vào ngày tết Đoan Ngọ. Cử chỉ cao cả của cô nương khiến gia chủ với chị em Tiểu Thanh này đều kính phục cô nương vô cùng. Sao bây giờ cô nương lại bỗng thay đổi ý kiến và còn tức giận gia chủ nhân đến như thế?

Liên Anh lại xen lời:

– Ai bảo chủ nhân của người không nên, không phải trước. Sau khi đại náo Hoa Sơn, chủ nhân của người lại còn lên vào trong Băng Hồn Cốc cướp mất vật quý nhất của Bát muội ta đi?

Tiểu Thanh lại hỏi Tố Mai tiếp:

– Gia chủ nhân đã cướp vật gì của cô nương thế?

Tố Mai nghiêng răng mím môi đáp:

– Chủ nhân của người đã cướp mất chông của ta.

Tiểu Thanh nghe thấy Tố Mai nói như vậy kinh ngạc cùng, vội hỏi tiếp:

– Âm cô nương đã có chông rồi ư? Chông của cô nương là ai thế?

Mặt đỏ bừng, Tố Mai định trả lời, Liên Anh cướp lời nói trước:

– Nghiêm Mộ Quang!

Thoạt nghe thấy ba chữ “Nghiêm Mộ Quang” Tiểu Thanh đã nhảy bắn người lên, nhưng sau nàng nghĩ lại, thái độ lại trầm tĩnh và lắc đầu nói với Liên Anh rằng:

– Hách Liên Anh công chúa đừng đùa rỡn Tiểu Thanh như thế làm chi? Khi ở cạnh hồ Ha Lập, Nghiêm tướng công còn chưa biết Âm cô nương là ai, có khi nào hai người lại đột ngột biến thành vợ chồng một cách nhanh chóng như thế được?

Liên Anh cười khẩy nói tiếp:

– Nam nữ kết hôn với nhau chỉ cần tâm đầu ý hợp là thành tựu ngay, chứ có cần phải quen lâu dài mới thành vợ chồng đâu?

Tiểu Thanh lắc đầu đỡ lời:

– Tiểu Thanh tôi vẫn không tin.

Xăm nét mặt lại Tố Mai giận giữ quát hỏi:

– Tin hay không tùy ở người. Bốn cô nương chỉ hỏi người câu này, hiện giờ Lệnh Hồ Sở Sở ở đâu?

Tiểu Thanh Lắc đầu đáp:

– Tiểu Thanh xa cách chủ nhân đã lâu, bây giờ cũng đang muốn tìm kiếm thì làm sao biết được chủ nhân hiện ở đâu?

Tố Mai cười khẩy nói tiếp:

– Nghe lời đồn đại của giang hồ, thì xưa nay Lệnh Hồ Sở Sở không bao giờ xa Thanh, Hồng nhị nữ tỳ hết, sao người lại không biết tung tích của chủ nhân người? Dù chủ nhân người có phái người làm việc gì, thì cũng chỉ chia tay tạm thời thôi, thế nào mà chả hẹn nhau chỗ tái ngộ?

Tiểu Thanh cũng cười khẩy trả lời:

– Cô nương đã biết rõ xưa nay Tiểu Thanh tôi không bao giờ nói ngoa...

Nàng chưa nói dứt thì Tố Mai đã dùng giọng mũi kêu “Hừ” một tiếng và nói tiếp:

– Ba chữ “Nhiếp Tiểu Thanh” của người thì đáng là bao mà cũng dám khoe khoang như thế?

Thấy đối phương nói mỉa mai mình như vậy không sao nhin nổi Tiểu Thanh vừa trợn ngược đôi lông mày lên, đã sức nghĩ tới lời khuyên bảo của Độc Tý Đầu Đà nên nàng lại cố nén lửa giận xuống mà trả lời rằng:

– Tiểu Thanh tôi tuy phạm hèn lời nhỏ, nhưng cái tên của gia chủ nhân Xà Khiết Mỹ Nhân chưa chắc đã kém cái tên U Minh Quỷ Nữ của cô nương. Gia chủ nhân đã không sợ cô nương, thì việc gì Tiểu Thanh phải dấu diếm hành tung của gia chủ nhân làm chi?

Lời nói của Tiểu Thanh tuy rất có lý, nhưng Tố Mai vẫn lạnh lùng hỏi:

– Sao, người biết Lệnh Hồ Sở Sở không sợ bốn cô nương?

Tiểu Thanh nhanh nhẩu đáp:

– Nếu gia chủ nhân sợ cô nương thì khi nào đang đau nặng mà còn nhận lời đi phó ước ở trên bờ hồ Ha Lập như thế?

Tố Mai cười cười khẩy nói tiếp:

– Phải, lúc ấy chủ nhân của người không sợ ta, nhưng bây giờ thì lại sợ ta rồi.

– Tại sao thế?

Thấy Tiểu Thanh hỏi như vậy Liên Anh vội xen lời đáp:

– Vì Lệnh Hồ Sở Sở đã có hành vi lén lút, có lỗi với Âm Bát muội của ta, nên mới trốn tránh không dám gặp mặt chúng ta.

Không sao nén nổi lửa giận, Tiểu Thanh la lớn:

– Công chúa cũng là người có thân phận vị ở trong võ lâm, xin công chúa phải nên tự trọng một chút, đừng có vu khống cho người ta như thế.

Liên Anh cười khẩy đỡ lời:

– Việc này sự thực rành rành ra đấy, sao lại bảo ta là vu khống được? Ai bảo vi của Sở Sở vô si...

Liên Anh vừa nói tới, Tiểu Thanh nhẩy xổ lại tát luôn y thị tức thì.

Công lực của Tiểu Thanh rất cao mà Liên Anh lại không đề phòng, như vậy thì tránh né sao nổi, thế nào cũng phải bị tát thực mạnh chứ không sai. Nhưng trong lúc tay của Tiểu Thanh sắp đánh trúng mặt của Liên Anh, thì Tố Mai đã cười khẩy, giơ tay áo lên khẽ phất một cái, liền có luồng kinh phong nhằm ngang hông của Tiểu Thanh đang bỏ trống mà thúc tới.

Thấy thế, Tiểu Thanh phải tự cứu mình trước đành phải giở thế “Phi thúy nghênh phong” ra, xoay người lướt ra ngoài xa hai ba trượng ngay.

Vừa kinh hãi, vừa tức giận, hai mắt lộ hung quang, Liên Anh nhìn Tiểu Thanh quát hỏi:

– Nhiếp Tiểu Thanh, người dám ra tay tấn công lén bốn công chúa phải không?

Tiểu Thanh cười khẩy đáp:

– Người không biết tự trọng, thì Tiểu Thanh còn tôn trọng người sao được?

Liên Anh lại cười như điên khùng và nói tiếp:

– Thảo nào Lệnh Hồ Sở Sở chả nông cuồng đến như thế, cả nữ tỳ thủ hạ của y thị cũng đã kiêu ngạo như vậy rồi.

Tiểu Thanh mỉm cười đỡ lời:

– Cổ nhân thường nói: “Gặp Văn Vương thì nói lễ nghĩa, gặp Kiệt Trụ thì động binh đao” Tiểu Thanh với gia chủ nhân nếu gặp những vị võ lâm tiền bối quang minh chính đại thì bao giờ cũng tôn trọng, nhưng gặp những kẻ hung tà ác sát như các người, thì chả cần phải khách sáo làm chi.

Tố Mai nghe nói vỗ tay vừa cười vừa xen lời nói:

– Măng chửi như vậy giỏi lắm, để bốn cô nương thử xem danh tỳ của hiệp nữ

này làm gì được bọn hung tà ác sát nào?

Tiểu Thanh biết không sao tránh khỏi trận ác chiến, nhưng nàng nghĩ bắt giặc phải bắt chúa, nên liền nhìn thẳng vào mặt Tố Mai mỉm cười nói:

– Thế Ngoại Bát Hung oai trấn hoàn vũ, U Minh Quỷ Nữ lại là nhân vật có võ công cao siêu nhất của Thế Ngoại Bát Hung, nên Tiểu Thanh muốn thỉnh giáo Âm cô nương vài miếng võ.

Tố Mai cười khanh khách đáp:

– Người muốn đấu với ta ư? Hai thế hay ba thế? Ta xem giỏi lắm người không đấu nổi đến năm thế.

Xưa nay kiêu ngạo quen đi rồi, có bao giờ chịu nổi những lời mỉa mai như thế. Nên Tiểu Thanh với giọng lạnh lùng trả lời ngay:

– Âm cô nương chưa lên tới đỉnh núi Thái Sơn, cứ coi thiên hạ bé nhỏ. Nếu Tiểu Thánh không chống đỡ nổi trăm hiệp của Âm cô nương thì xin tình nguyện nhảy xuống vực thẳm của núi Tung Sơn này tức thì, dù tan xương nát thịt cũng không quản ngại.

o O o